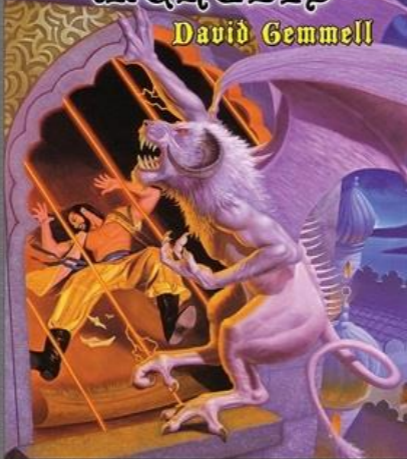


f

eridas

JUODAS MĖNULIS

David Gemmell



469 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knjgute.lt

David Gemmell
JUODAS MĖNULIS
Fantastinis romanas

Taikingieji eldarai buvo paskutiniai iš trijų senovės tautų. Paslaptiniai oltorai - gydytojai ir poetai - išnyko dėl siaubingų darotų kaltės. Tačiau gan greit be pėdsakų dingo ir pastarieji. Štai tada pasirodė žmogus. Tik vargu ar žmogus pelnytai užėmė trijų senovės tautų vietą. Nes jau teka Juodas Mėnulis ir jo tamsos šešėlyje kyla juodasis miestas, iš kurio tarsi mirties skėrių debesis kyla šiurpieji darotai...

Iš anglų kalbos vertė VLADA BAUBONIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

469 tomas. Serija įkurta 1990m.

David Gemmell - DARK MOON

New Yourk, Del Rey book, 2003

Copyright © by David Gemmell, 2003

Cover art copyright © by Stephen Youll, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2009

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Tarantijus buvo karys. O prieš tai buvo jūrininkas, šachtininkas, arklių prajodinėtojas, raštininkas, nusenusių rašytojo padėjėjas... O dar anksčiau jis buvo vaikas - tylus ir vienišas, kuris gyveno su našlaujančiu tėvu, mirtinai nusigeriančiu iš pat ryto ir gaudžiai raudančiu vakarais.

Tarantijaus motina dirbo klajojančiame čigonų cirke akrobate. Trupė rengdavo pasirodymus visur, kur tik susiburdavo žmonių minia. Tai iš motinos Tarantijus paveldėjo vikrias kojas, miklias rankas, tamsius plaukus ir gražų juodbruvą veidą. Mirė ji nuo maro, palikusi Tarantijų vos šešerių. Jis beveik neprisiminė motinos - atmintyje išliko tik mėtančios jį į orą ir kvatojančios moters paveikslas... Iš tėvo - bent jau Tarantijus to tikėjosi - jis nieko nepaveldėjo. Išskyrus demoną, kuris gyveno jame ir kurį Tarantijus vadino Deisu.

Dabar Tarantijus buvo jau suaugęs vyriškis. Urve šiugždėjo įkyrus vėjas. Saugodamasis utėlių, Tarantijus trumpai kirpo tamsius garbanotus plaukus, todėl dabar plikas jo kaklas šalo. Vyriškis pastatė storo pilko apsiausto

apykaklę ir išsitraukęs vieną iš kardų padėjo priešais save. Lauke pylė lietus, ir vanduo triukšmingai krito nuo skardžių. Turbūt persekiotojai irgi kur nors pasislėpė nuo lietaus.

- *O gal jie čia pat*, - sušnabždėjo jo galvoje Deiso balsas. - *Galbūt sėlina prie mūsų. Ketina perrėžti mums gerkles.*

- *Visada tu šitaip, Deisai. Tau rūpi tik kuo daugiau nužudyti.*

- *Kiekvienam savo*, - atrėmė Deisas.

Tarantijus buvo pavargęs, jam nesinorėjo tęsti ginčą, bet Deiso mintys privertė vyriškį susimąstyti. Prieš septynerius metus karas viesulu įsiveržė į hercogystę, įtraukdamas žmones į savo įtūžio sūkurį. Jis maitino visus neapykanta ir skatino griovimo bei žudymo troškimą. Karo demonas daugiaveidis, tačiau gerumo veido jis neturi. Jo akys - mirtis, nasrai - badas, rankos - tamsa ir nusivylimas, o apsiaustas - maras.

Karas ir Deisas, regis, buvo sukurti vienas kitam. Godžioje šio žvėries širdyje Deisas netvėrė džiaugsmu. Ir žmonės žavėjosi jo gebėjimu žudyti, šlovino jo viską naikinantį talentą. Žmonės jo ieškojo tarsi talismano.

Deisas buvo žudikas. Kažkada Tarantijus ži-

nojo, kiek žmonių pakirto aštrus jo kardas. Buvo laikai, kai jis prisiminė kiekvieną veidą. Dabar jo atmintyje išliko tik du: pirmasis, išsprogsiomis akimis ir atvipusiu žandikauliu, krauju užliejęs atlasines paklodes, ir antrasis - barzdotas vagis bei žudikas, kurio kardus dar iki šiol nešiojasi Tarantijus.

Vyrikis įmetė į ugnį porą sausų šakų ir stebėjo šešėlių žaismą ant urvo sienų. Du jo bendražygiai gulėjo ant akmeninių grindų: vienas miegojo, kitas jau merdėjo.

- *Kodėl tu lig šiolei nepamiršai skerdynių pakrantėje?* - staiga paklausė Deisas, ir Tarantijus krūptelėjo - prisiminimai sugrįžo.

Prieš septynerius metus audra išmetė į krantą seną laivą: jo stiebas sulūžo, suplėšytos burės buvo nusviestos net ant skardžio. Įgula susispietė prie laužo. Visi plepėjo, juokėsi, žaidė kauliukais. Vis dėlto jiems pavyko, jie išgyveno! Išliko gyvi, ir dabar uolas drebino nerūpestingas jų juokas, sklindantis į tamsoje skendintį mišką.

Žudikai tyliai išniro iš tankmės - prisėlino netikėtai tarsi demonai, blyksėdami kirvių ašmenimis bei kardais. Beginkliai jūrininkai neturėjo nė menkiausios vilties - jie buvo negailestingai nužudyti; drąsuolių kraujas apšlakstė smėlį.

Tarantijus, kaip visada, buvo atokiau nuo kitų. Jis gulėjo ant akmenų ir stebėjo tolimas žvaigždes. Išgirdęs triukšmą, atsisuko ir mėnulio šviesoje pamatė neregėtas skerdynes. Beginklis, dar žalias jūrininkas, buvo bejėgis pagelbėti bičiuliams. Susirietęs, jis slėpėsi už šaltų didžiulių akmenų; bangos laižė jo kojas. Jis girdėjo, kaip vagys plėšia laivą, kaip iškrauna grobį. Prieskonius, gėrimus, atvežtus iš salų, šilką iš pietinio žemyno, sidabro luitus, skirtus monetų kalyklai Loretelyje.

Jau prieš aušrą vienas plėšikų užlindo už uolos nusišlapinti. Siaubas sukaustė Tarantijų, ir tada jo smegenys blykstelėjo neapykanta, ir į laisvę išsiveržė Deisas. Demonas puolė sutrikusį banditą, pakėlęs virš jo galvos akmenį. Vagis sukniubo, nespėjęs net cyptelėti. Deisas ištraukė jo durklą ir pribaiigė niekadėją.

Negyvelis turėjo du kardus juodomis rankenomis, apvyniotomis oda. Deisas atsegė jo diržą ir užsidėjo jį. Po to, išvadavęs žmogų ir nuo kietai prikimštos piniginės, jis ramiai nužingsniavo link uolų, toliau nuo žudynių vietos.

Tarantijus kiek nusiramino. Panika praėjo, ir jis vėl sugrąžino Deisą į vidų. Demonas nesi-priešino: numalšinęs norą žudyti, jis pakluso šeimininkui.

Vienas, be draugų, Tarantijus nužingsniavo trisdešimt mylių iki korsarų sostinės, Loretelio. Jis ieškojo laivo, kuriame galėtų įsidarbinti, o surado Sigelą Kardininką. Tarantijus dažnai prisimindavo šį žmogų, galvodavo apie tas sudėtingas situacijas, kuriose juodu nublokšdavo likimas. Bet tuos prisiminimus drumsdavo liūdesys dėl jo mirties. Sigelas žinojo apie Deisą. Vienos treniruotės metu Deisas staiga išsiveržė ir mėgino nužudyti Sigelą. Kardininkas buvo patyręs kovotojas, tačiau demonui pavyko jį sužeisti. Tik po to Deisas gavo smūgį į smakrą ir išvirto iš kojų.

- Kas tau darosi, vaikinė? - paklausė Sigelas, kai Tarantijus pagaliau atsitokėjo.

Ir tada Tarantijus jam atskleidė paslaptį. Ant-
rą sykį gyvenime jis kalbėjo apie Deisą. Sigelas klausėsi; pilkos jo akys buvo be jokios išraiškos, perpjautas žandas kraujavo. Kai Tarantijus pagaliau baigė savo pasakojimą (jis papasakojo apie viską, net apie žudynes), Sigelas atsiduso ir atsilošė.

- Demonai gyvena kiekviename iš mūsų, - pasakė jis. - Tu bent jau mėgini savišką su-
tramdyti. Ar aš galiu su Deisu pasikalbėti?

- Manote, jog aš esu kaltas?

- Nežinau, vaikinė. Bet leisk man su juo pasikalbėti.

- Sere, jis jus girdi. Nenorėčiau jo išleisti.

- Gerai. Deisai, paklausk manęs. Tu kaunieši aistringai ir esi neįtikėtinais vikrus. Bet tau prireiks nemažai laiko, kol galėsi prilygti man. Suprask ir susitaikyk su ta mintimi. Jei dar sykį pamėginsi mane nužudyti, išskrosiu tave it žuvį. - Jis pažvelgė į tamsiai mėlynas Tarantijaus akis. - Ar demonas suprato?

- Taip, sere. Jis suprato.

- Tai gerai. - Sigelas nusišypsojo ir šilkinė nosinaite nusivalė nuo skruosto kraują. - Manau, šiai dienai pakaks. Man norisi vyno.

- *Nekenčiu jo, - ištarė Deisas. - Kada nors vis tiek jį nudėsiu.*

- *Nemeluok, - atsiliepė Tarantijus. - Tu jam nejauti jokios neapykantos.*

Deisas patylėjo. Kai pagaliau Tarantijaus galvoje vėl pasigirdo jo balsas, jis buvo jau švelnesnis.

- *Jis pirmas su manimi kalbėjęs žmogus. Žinoma, be tavęs. Jis kalbėjo su Deisu!*

Tą pačią akimirką Tarantijus pajuto pavydo dūrį.

- *Ir grasino tave nužudysiąs, - priminė vyriš-*

kis.

- *Tačiau pasakė, jog aš šaunus ir neįtikėtinais vikrus.*

- *Jis mano draugas.*

- *Ar nori, kad jį nudėčiau?*

- *Nenoriu!*

- *Tai leisk ir mudviem susidraugauti.*

Tarantijus atsiduso ir išmetė iš galvos nemažonius prisiminimus.

Prasidėjo Karas dėl Deimanto, ir Keturios Hercogystės suskubo rinkti kariuomenę. Nedaugelis matė tą artefaktą, už kurį buvo pasirengę žudyti ir patys žūti. Dar mažiau buvo tokių, kurie suvokė Deimanto svarbą. Gandų buvo įvairiausių: vieni sakė, jog tai neapsakomai galingas ginklas; kiti tvirtino, jog tai gydantis akmuo, gebantis netgi dovanoti žmonėms nemirtingumą; dar kiti - jog tas akmuo suteikia galimybę pažvelgti į ateitį. Tiesos nežinojo niekas.

Daug ko išmokęs iš Sigelo, Tarantijus su Deisu apkeliavo nemažai kariaujančių hercogystių, buvo samdomais kariais, o porą sykių netgi kovėsi reguliarioje kariuomenėje, dalyvavo apsiaustyse, antpuoliuose, susišaudymuose, keliuose dideliuose mūšiuose. Dažniausiai jie

nugalėdavo, bet pasitaikydavo - kaip ir dabar, - jog kariuomenė žūdavo ir jiems tekdavo slapstytis. Tai buvo jau ketvirtas kartas.

Laužas oloje vos žibėsėjo. Tarantijus sėdėjo prie pat jo, mėgindamas sušilti rankas. Prie tolimesnės sienos gulėjo Kirielis. Gyvybė vos ruseno silpstančiame jo kūne. Pilvo žaizdos apskritai vienos pavojingiausių, o čia dar ir žarnos buvo sudraskytos. Jaunuolis garsiai sudejavo. Tarantijus priėjo prie jo, pirštais palietė mirštančiojo lūpas.

- Laikykis, Kirieli. Ir tylėk. Priešai kažkur netoliese.

Kirielis pramerkė degančias, mėlynas it rugiagėlės akis. Išgąsdinto vaiko žvilgsnis šaukėsi pagalbos.

- Man skauda, Tarantijau, - sušnabždėjo jaunuolis. - Aš turbūt mirštu?

- Miršti? Nuo tokio įdrėskimo?.. Pamiegok. Išaušus, būsi stiprus ir sveikas.

- Tikrai?

- Tikrai, - pamelavo Tarantijus, puikiai žinodamas, jog ryto vaikas nesulauks.

Kirielis užsimerkė. Tarantijus glostė šviesius jo plaukus, kol šis užmigo, po to vėl sugrįžo prie laužo. Prie kitos sienos sujudėjo stambaus

sudėjimo vyriškis, pakilo ir prisėdo prie laužo.

- Kartais melas naudingas, - pastebėjo galiūnas. Laužo šviesa išryškino jo rudą barzdą, akys sublizgėjo tarytum žali lediniai akmenėliai. - Tas smūgis turbūt pervėrė jo blužnį. Žaizda pūluoja.

Tarantijus linktelėjo, sumetė į laužą paskutinės šakas. Milžinas pliaukštelėjo liežuvium.

- Maniau, mums jau galas... Po to tu tarsi pasiutai ir puolei juos. Jei atvirai, daug apie tave girdėjau, tik ne viskuo tikėjau. Užtat dabar tikiu! Prisiekiu Šemos papais - tikrai tikiu! Niekada nieko panašaus neteko matyti! Aš taip džiaugiuosi, jog buvau šalia tavęs, ir mudviem pavyko pasprukti! Kaip manai, ar dar kas nors liko gyvas?

Tarantijus susimąstė.

- Gal koks vienas ar du kariai ir spėjo pasprukti. Kaip ir mes. Nors vargu. Tai buvo patyrę žudikai. Tokie belaisvių neima.

- Manai, jie vis dar mus persekioja?

Tarantijus gūžtelėjo pečiais.

- Gal taip, o gal ir ne. Rytoj sužinosime.

- Kur keliausime?

- Keliauk, kur tik nori, Forinai. Bet ne su manim. Aš noriu pereiti per kalnus. Vienas.

- O aš kodėl tau netinku? - paklausė įniršęs milžinas.

Tarantijus pažvelgė į žibančias kario akis. Forinas buvo žudikas. Vasarą jis plikomis rankomis nužudė du samdomus karius. Būtų neprotinga užsitraukti jo rūstybę. Tarantijus pradėjo galvoti, kaip čia atsargiau jam atsakyti, bet tą pačią akimirką jame prabudo Deisas. Dažniausiai vyriškis grūsdavo demoną atgal, valios pastangomis pažabodavo jo įniršį. Bet dabar jis jautėsi mirtinai pavargęs, ir Deisui pavyko išsiveržti. Demonas išsiviepė.

- O kas tavyje gali patikti? Juk tu tikras galvijas. Proto neturi nė už grašį. Už sidabrioką savo motinai gerklę perrėžtum.

Forinas sukľuso, įsitempė, ranka palietė kardo rankeną. Deisas nusikvatojo.

- Nepamiršk, kalės vaike, kad galiu tave perkirsti pusiau, neišliejęs nė lašo prakaito. Arba gyvą tave praryti... Galvą nusuksiu, o ausis nupjausiu.

Galiūnas apstulbo, bet netrukus urvą sudrebino jo juokas.

- Labai jau aukštai šoki, mažyli! Nesunkiai galėčiau rasti būdą tave įveikti, tačiau ar verta mums pyktis. Tai kvaila. Mus persekioja prie-

šai. O dabar ramiai paaiškink, kodėl mudu negalime keliauti drauge.

Tarantijus pajuto Deiso nusivylimą. Jis nieko nelaukdamas sugrąžino demoną į vidų ir lengviau atsikvėpė.

- Priešai gali aptikti mūsų pėdsakus, - pasakė jis Forinui. - Ir tada jie supras, jog vienas iš mūsų sužeistas. Nemanau, jog mus persekioja daug žmonių - jų galėtų būti aštuoni ar dešimt. Jei mes išsiskirsime, jie bus priversti arba pasidalinti į dvi dalis arba pasirinkti vienus pėdsakus. Bet kuriuo atveju, taip bus visiems geriau.

- Visiems? Vaikėzas neišgyvens iki ryto.

- Turėjau galvoje mudu, - pasakė Tarantijus. Forinas linktelėjo.

- Kodėl išsyk negalėjai normaliai visko paaiškinti? Kam reikėjo įžeidinėti?

Tarantijus gūžtelėjo pečiais.

- Čigoniškas kraujas. Nepyk, Forinai. Man re-tai kas patinka.

- Nepykstu. Tikrai buvo laikai, kai būčiau atidavęs ne vieną sidabrinį pinigą už galimybę perrėžti motinai gerklę. Tada buvau dar vaikas ir supratau tik tiek, kad ta moteris sudaužė mano tėvui širdį ir paliko mudu. Taigi - tu be-

veik pataikei į dešimtuką... - Jis šyptelėjo ir pradėjo glostyti barzdą. - Mano tėvas buvo neblogas žmogus. O koks pasakorius! Visi kaimo vaikėzai pas mus susibėgdavo jo postringavimų pasiklausyti. Jis ir istoriją išmanė. Na... apie senovės karalystes, elderus, darotus, senąją Imperiją. Jo pasakojimuose susi-plakdavo tikrovė ir mitai. Nuostabūs būdavo vakarai! Mūsų visų akys ant kaktos iššokdavo, susigūžę iš baimės mes kalendavome danti-mis. Ir balsas tėvo buvo ypatingas - gilus... tarsi sklistų iš rūsio.

- *Aš jį įbauginau*, - pasakė Deisas. - *Dabar jis norės su mumis draugauti.*

- *Galbūt*, - sutiko Tarantijus. - *Bet tu išgąsdina-i ir mane.*

- O kas nutiko tavo tėvui? - garsiai paklausė Tarantijus.

- Pasigavo plaučių ligą ir mirė. - Forinas nuti-lo ir ėmėsi valyti purvą nuo rudų odinių kelnių. Tarantijus matė, kaip galiūnas grumiasi su sa-vo jausmais. Forinas pakosėjo, po to išsitraukė medžioklinį peilį. Išsitraukęs iš kišenės galas-tuvą, jis pradėjo galąsti ašmenis. Įsitikinęs, jog peilis jau aštrus, vyriškis iš tos pačios kišenės ištraukė veidrodelį ir ėmėsi rudos savo barz-dos....